

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27CoCsp/1/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120352722
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bajzová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6120352722.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubice Bajzovej a členiek senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu: I., proti žalovanému: A., o zaplatenie 5.424,33 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 30. septembra 2021, č.k. 6Csp/11/2021-119, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým, v záhlaví identifikovaným rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu zamietol a výrokom II. o trovách konania medzi stranami sporu rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa domáhal voči žalovanému zaplatenia 5.424,33 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % zo sumy 3.200,- eur od 23.03.2019 do zaplatenia a náhrady trov konania. Dôvodil, že dňa 22.03.2019 uzatvoril so Z. ako postupcom, Zmluvu o postúpení pohľadávok, na základe ktorej mu postupca postúpil pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným dňa 25.06.2016 Zmluvu č. XXXXXXXXXXX, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa Zmluvy, a tak postupca podaním zo dňa 01.03.2018 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 28.02.2018, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 5.424,33 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 3.200,- eur, z riadneho úroku vo výške 1.903,98 eur, z úroku z omeškania vo výške 302,95 eur a z poplatkov vo výške 17,40 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky ku dňu spísania žalobného návrhu nevykonal žiadne úhrady. Žalobca si uplatnil aj úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka počnúc dňom 23.03.2019, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Súd vo veci nariadil pojednávanie, na ktoré sa nedostavil žalovaný, ktorému bola žaloba doručená v zmysle § 116 CSP zverejnením na úradnej tabuli súdu a webovej stránke súdu. Termín pojednávania bol žalovanému doručený v zmysle § 106 ods. 1 písm. a) CSP. Tiež sa nedostavil štatutárny

zástupca žalobkyne, ktorej neprítomnosť ospravedlnil jej právny zástupca. Súd preto v zmysle § 180 CSP konal v ich neprítomnosti.

3. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že dňa 25.06.2016 právna predchodkyňa žalobkyne Z.. uzatvorila so žalovaným Zmluvu o splátkovom úvere, na základe ktorej poskytla žalovanému splátkový úver číslo XXXXXXXXXXXX vo výške 3.200,- eur pri úrokovej sadzbe 19,90 %, výške splátky 102,85 eur mesačne splatnej k 24. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosti prvej splátky 24.08.2016, počte splátok 48, konečnej splatnosť 24.07.2020, RPMN 24,50 %, priemernej hodnote RPMN 16,36 %, celkovej čiastke spojenej s úverom 4.936,06 eur, odplate 22,71 %, poplatku za poistenie úveru 3,48 eur mesačne. V zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Z. s účinnosťou od 01.01.2015, za prípad porušenia sa považuje omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace. Ak nastane niektorý z prípadov porušenia banka môže: a) vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky banky a požadovať splatenie pohľadávky banky v lehote, ktorú banka oznámi v Oznámení o mimoriadnej splatnosti. Listom zo dňa 19.12.2016 Z. žalovanému oznámila, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 30.11.2016 vo výške 411,40 eur s príslušenstvom a zároveň ho vyzvala na jej úhradu do 15 dní od doručenia predmetnej výzvy. Listom zo dňa 01.03.2018 Z. oznámila žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Z., s účinnosťou od 01.01.2015. Zároveň žalovanému oznámila, že z uvedeného dôvodu banka vyhlásila ku dňu 28.02.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy. Z. vyzvala žalovaného na úhradu pohľadávky v sume 4.444,44 eur do 15 dní. Listom zo dňa 18.12.2018 Z. žalovanému oznámila, že vzhľadom k tomu, že pohľadávka banky zo zmluvy je splatná v celom rozsahu a žalovaný je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace, výška splatnej a nezaplatennej pohľadávky predstavuje ku dňu 18.12.2018 sumu 5.130,88 eur. Zároveň Z. žalovaného upozornila, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Dňa 22.03.2019 žalobca uzatvoril so Z.. Zmluvu o postúpení pohľadávok. V zmysle prílohy k predmetnej zmluve Z. postúpila žalobcovi aj pohľadávku voči žalovanému vo výške 5.424,33 eur. Listom zo dňa 30.03.2019 Z. žalovanému oznámila, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. XXXX/XXXX/CE uzatvorenej dňa 22.03.2019 postúpila pohľadávku voči žalovanému spolu s príslušenstvom a právami z akéhokoľvek zabezpečenia žalobcovi. Listom označeným ako „Pokus o zmier“ zo dňa 08.07.2020 žalobca žalovanému oznámil výšku pohľadávky v sume 5.632,11 eur pozostávajúcu z neuhradeného úveru v sume 3.200,- eur, zákonného/zmluvného úroku v sume 207,78 eur, riadneho úroku v sume 1.903,98 eur, úroku z omeškania 70,60 eur, zmluvného úroku 232,35 eur, poplatkov v sume 17,40 eur. Zároveň žalovaného vyzval na úhradu pohľadávky do 18.07.2020.

4. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie aplikoval ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 39, § 52 ods. 1 - 4, § 53 ods. 9, § 517 ods. 2, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 565 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzatvorenia zmluvy, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon o spotrebiteľských úveroch) v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, vo svetle ktorých dospel k záveru o nedôvodnosti podanej žaloby. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že medzi právnou predchodkyňou žalobcu Z. v právnom postavení veriteľa a žalovaným v právnom postavení dlžníka bola dňa 25.06.2016 uzatvorená Zmluva o splátkovom úvere, na základe ktorej Z. poskytla žalovanému splátkový úver číslo XXXXXXXXXXXX vo výške 3.200,- eur pri úrokovej sadzbe 19,90 %, výške splátky 102,85 eur mesačne splatnej k 24. dňu v kalendárnom mesiaci, splatnosti prvej splátky 24.08.2016, počte splátok 48, konečnej splatnosť 24.07.2020, RPMN 24,50 %, priemernej hodnote RPMN 16,36 %, celkovej čiastke spojenej s úverom 4.936,06 eur, odplate 22,71 %, poplatku za poistenie úveru 3,48 eur mesačne. Zmluva je typickou spotrebiteľskou zmluvou vzhľadom na právnu povahu strán sporu. Nakoľko žalovaný porušil svoje zmluvné povinnosti splácať úver riadne a včas, právna predchodkyňa žalobcu listom zo dňa 19.12.2016 žalovanému oznámila, že je v omeškaní so splácaním pohľadávky banky ku dňu 30.11.2016 vo výške 411,40 eur s príslušenstvom a zároveň ho vyzvala na jej úhradu do 15 dní od doručenia predmetnej výzvy. Vzhľadom k tomu, že žalovaný aj napriek predmetnej výzve dlžnú sumu neuhradil, právna predchodkyňa žalobcu listom zo dňa 01.03.2018 oznámila žalovanému, že nastal prípad porušenia v zmysle bodu 8.1 písm. a) Produktových obchodných podmienok pre hypotekárne a splátkové úvery Z., s účinnosťou od 01.01.2015. Zároveň žalovanému oznámila, že z uvedeného dôvodu banka vyhlásila ku dňu 28.02.2018 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo Zmluvy a vyzvala žalovaného na úhradu pohľadávky v sume 4.444,44 eur do 15 dní. Listom zo dňa 18.12.2018 Z. žalovanému oznámila, že vzhľadom k tomu, že pohľadávka banky

zo zmluvy je splatná v celom rozsahu a žalovaný je v omeškaní so splácaním viac ako tri mesiace, výška splatnej a nezaplatenej pohľadávky predstavuje ku dňu 18.12.2018 sumu 5.130,88 eur. Zároveň Z. žalovaného upozornila, že ak dlžnú sumu neuhradí, banka je oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. Dňa 22.03.2019 žalobkyňa uzatvorila so Z. Zmluvu o postúpení pohľadávok. V zmysle prílohy k predmetnej zmluve Z. postúpila žalobcovi aj pohľadávku voči žalovanému vo výške 5.424,33 eur. Uvedené právna predchodkyňa žalobcu žalovanému oznámila listom zo dňa 30.03.2019. Po preskúmaní veci súd dospel k záveru, že žalobu je potrebné v celom rozsahu zamietnuť. Žalobca podľa jeho názoru v konaní neunesol dôkazné bremeno ohľadne riadneho a zákonného vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu právnym predchodcom, čo znamená, že následne nemohlo dôjsť ani k platnému postúpeniu takejto pohľadávky na žalobcu. Poukázal na to, že súd vecnú legitimitáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta, keďže zistenie nedostatku vecnej legitimitácie má za následok zamietnutie žaloby, pričom dôvodom, pre ktorý je možné skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky napriek inak dostatočnému oznámeniu o postúpení pohľadávky zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod č. R 119/2003, je práve spotrebiteľská povaha sporu. V zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka je obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy o.i. povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva. Zároveň z ustanovenia § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi len ak sú kumulatívne splnené zákonom ustanovené podmienky, pričom jednou z nich je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Žalobca síce v konaní tvrdil, že pred vyhlásením splatnosti úveru bol žalovaný zo strany právneho predchodcu opakovane vyzvaný k úhrade omeškaných splátok a taktiež bol postupom upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 Občianskeho zákonníka, avšak na preukázanie toho tvrdenia neoznačil a neprodukoval žiadne dôkazy. Zo zmluvy o splátkovom úvere uzavretej medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalovaným vyplýva, že termín konečnej splatnosti úveru bol dojednaný na 24.07.2020. Zmluva o postúpení pohľadávok medzi právnou predchodkyňou žalobcu a žalobcom bola uzatvorená dňa 22.03.2019, t.j. ešte pred dátumom konečnej splatnosti úveru. Postúpenie pohľadávky z tohto úveru tak prichádzalo do úvahy iba v prípade, že pohľadávka z predmetného úveru by sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti úveru. Žalobca súdu síce predložil výzvu zo dňa 19.12.2016 t.j. pred zosplatením úveru, ktorou právny predchodca žalovanému oznámil výšku zameškanej pohľadávky, avšak v tejto výzve absentuje upozornenie žalovaného na možnosť zosplatenia úveru, v prípade jej neuhradenia tak ako to vyžaduje § 53 ods.9 Občianskeho zákonníka. Žalobca ani následne napriek výzve súdu nepredložil dôkaz o tom, že žalovaný bol upozornený na možnosť predčasného zosplatenia úveru. Súd prvej inštancie preto posúdil, že k zosplateniu dňa 28.02.2018 nedošlo zákonným spôsobom. Žalobca v konaní nepreukázal existenciu predchádzajúcej výzvy na plnenie, ktorá by sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka), nepreukázal tak platné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, t.j. existenciu splatnej pohľadávky právnej predchodkyne žalobcu voči žalovanému v čase postúpenia pohľadávky žalobcovi, ktoré je tak neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Nakoľko v konaní nebolo preukázané, že došlo ku platnému zosplateniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatnením (údajne) vzniknutej pohľadávky. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore (obdobne rozhodol Krajský súd v Trenčíne rozsudkom č.k. 6CoCsp/14/2020 - 152 zo dňa 29.06.2020, Krajský súd v Košiciach rozsudkom sp.zn. 6CoCsp 24/2020 zo dňa 08.06.2021). O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalovaný mal vo veci plný úspech, vznikol mu nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Žalovanému však žiadne trovy konania nevznikli, a preto mu súd náhradu trov konania nepriznal.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie v zákonom stanovenej lehote odvolaním napadol žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu, navrhujúc odvolaciemu súdu zmenu napadnutého rozhodnutia tak, že jeho žalobe bude v plnom rozsahu vyhovieť a bude mu priznaný voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vzniknutých tak pred súdom prvej inštancie, ako aj v odvolacom konaní, alternatívne navrhoval zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vychádzajúc z obsahu odvolania, uplatňoval dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie). Uvádza, že v konaní tvrdil

a naďalej tvrdí, že žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru opakovane vyzvaný k úhrade omeškaných splátok a upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ. Keďže toto skutkové tvrdenie žalobcu nebolo protistranou v konaní popreté, bolo potrebné ho podľa § 151 ods. 1 CSP považovať za tzv. nesporné. Žalovaný bol v konaní plne nečinný a podľa názoru žalobcu tak nemala byť sporná otázka existencie, či doručovania výzvy podľa § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ. Iba účinne popreté skutkové tvrdenie sa považuje totiž za sporné. V tomto smere poukazuje na rozhodovaciu prax, príkladmo uznesenie KS BB sp. zn. 43CoCsp/39/2021, uznesenie KS Košice sp. zn. 2CoCsp/30/2021, uznesenie KS Trnava sp. zn. 9CoCsp/81/2020 a ďalšie, z ktorých cituje. V ďalšom namietal nesprávny procesný postup súdu a prekvapivosť vydaného rozhodnutia, čo vzhliadal v tom, že súd prvej inštancie pri postupe podľa ust. § 181 ods. 2 CSP (keďže rozhodol s nariadením pojednávania) neprezentoval pred stranami sporu žiadne skutočnosti, ktoré by mali byť spornými, resp. pred žalobcom dostatočne a zrozumiteľne nevyjadril dôvody, pre ktoré by mal žalobu v celom rozsahu zamietnuť. Dotknuté skutočnosti boli sporné len pre súd a preto sa žalobca nemôže stotožniť s jeho rozhodnutím, v ktorom uviedol, že žalobca nepreukázal svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní. Podľa jeho názoru bolo takto predbežné právne posúdenie veci súdom dané na pojednávaní neúplné, nepreskúmateľné, s následkom nesprávneho procesného postupu. Žalobcovi neboli korektným spôsobom vyslovené dôvody, pre ktoré by bolo možné konštatovať, že nemá aktívnu vecnú legitímáciu. Súd prvej inštancie mu takto znemožnil vo veci využiť všetky dostupné prostriedky procesného útoku, keďže nemohol predpokladať, že súd aj naďalej považuje za spornú práve otázku platného vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru pred postúpením pohľadávky. Objektívne nemohol predpokladať konkrétny dôvod takéhoto zamietnutia, preto rozhodnutie je pre neho prekvapivé, nespravodlivé a arbitrárne. Pokiaľ by súd akúkoľvek skutočnosť bol považoval za spornú a bol by to odprezentoval, či by ju bližšie špecifikoval, alebo by žalobcu na jej objasnenie, či predloženie ďalších dôkazov konkrétne vyzval, tak by žalobca zákonite uskutočnil ďalšie prostriedky procesného útoku, napríklad doložil by doklady o existencii výzvy zo dňa 27.01.2018, či iné, ktorými v danej veci disponuje. Preto aj túto príkladá k odvolaniu za účelom preukázania skutočnosti, ktorú vlastne súd považoval za spornú. V konaní bola už predložená výzva zo dňa 19.12.2016 a 01.03.2018 spolu s doručenkou, a predloženie výzvy zo dňa 27.01.2018 práve na predchádzajúce tvrdenia nepovažuje za tzv. novotu v odvolacom konaní, keďže súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom žalobcovi v podstate nevytvoril zákonný priestor na doplnenie dôkazov a podanie potrebných vysvetlení, keď sám žiadne skutkové tvrdenia nepovažoval za sporné. Nesplnenie uloženej povinnosti zákonom postupovať v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP považuje za porušenie práva na spravodlivý proces, porušenie princípu právnej istoty. V tomto smere odkazuje na rozhodnutie KS Trnava sp. zn. 24Co/169/2019 zo dňa 22.04.2020. Poukazuje na článok 2 ods. 1, 2 CSP. Poukazuje na diametrálne odlišné právne závery Okresného súdu Banská Bystrica, ktorý vo veci rozhodoval platobným rozkazom v upomínacom konaní, ktorý bol zrušený len z procesných dôvodov pre nemožnosť doručenia platobného rozkazu žalovanému a následne právneho názoru súdu prvej inštancie, ktorý následne rozhodoval. Žalobca nepopiera, že v zmysle ust. § 295 CSP môže súd vykonať v spotrebiteľských sporoch aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, avšak v žiadnom prípade ho toto ustanovenie neopravňuje k popretiu skutkových tvrdení strany sporu za druhú stranu sporu, keďže by došlo tým k popretiu zásady kontradiktórnosti konania rovnakého postavenia strán sporu a spochybneniu nezávislosti a nestrannosti súdu. Súd prvej inštancie v danom prípade podľa názoru žalobcu prekročil svoje oprávnenia, že aktívne namiesto strany sporu rozporoval skutkové tvrdenia žalobcu, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Nad rámec vyššie uvedeného má za to, že preukázal splnenie podmienok v zmysle ust. § 53 ods. 9 v spojení s ust. § 565 OZ. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie nesprávne posúdil, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neplatné pre nepreukázanie existencie samostatnej predchádzajúcej výzvy na plnenie, ktorá by sa dostala do dispozičnej sféry dlžníka, keď podľa jeho názoru takýto postup z dikcie ust. § 53 ods. 9 OZ ani explicitne nevyplýva. Podľa jeho názoru ním zvolený postup bol v súlade so zákonnou úpravou. Postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t.j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ust. § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ. Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzvaný k úhrade omeškaných splátok úveru, a to okrem iných výziev a upozornení na omeškanie aj výzvou zo dňa 19.12.2016, zo dňa 27.01.2018, ako aj podaním zo dňa 01.03.2018 označeným ako Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, v ktorom bol tiež postupom vyzvaný na zaplatenie pohľadávky a zároveň upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ v lehote nie kratšej ako 15 dní. Takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je v súlade s § 53 ods. 9 OZ, nakoľko žalovaný bol upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní nielen vo výzve zo dňa 27.01.2018, ale aj v podaní zo dňa 01.03.2018. Pre prípad, ak by sa odvolací súd s týmto nestotožnil, teda s prípustnosťou dôkazov v odvolacom konaní,

pokiaľ ide o výzvu zo dňa 27.01.2018, postupca má za to, že mimoriadnu splatnosť úveru vyhlásil účinne výzvou zo dňa 01.03.2018 listom s označením „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, pričom žalovanému bola poskytnutá lehota 15 dní k úhrade dlžnej sumy. K účinnosti mimoriadnej splatnosti došlo márnym uplynutím lehoty 15 dní na dobrovoľné plnenie. K uvedenému podaniu žalobca súdu doložil aj doklad o doručení tejto písomnosti žalovanému, v súvislosti s čím odkazuje na Občiansky zákonník, 1. zväzok, Fekete I. s 217, tiež Občianske právo s vysvetlivkami 1. a 4. zväzok, Plank K. a kolektív rok 2009. Opakovane poukazuje na rozhodnutia vyšších súdnych autorít v otázke existencie a doručovania výziev na plnenie, konkrétne uznesenie KS Trnava sp. zn. 9CoCsp/43/2020 z 18.11.2020, uznesenie KS Bratislava sp. zn. 3Co/84/2019 z 29.05.2020 a ďalšie, z ktorých v odvolaní cituje. Pokiaľ súd mal za spornú otázku existencie predchádzajúcej výzvy na plnenie žalovanému, mal a mohol podľa svojho obsahu následne posúdiť aj podanie postupcu zo dňa 18.12.2018, ktorým postupca oznámil žalovanému zosplatenie pohľadávky, t.j. aj v tomto podaní postupca vyzval žalovaného k zaplateniu všetkých splátok splatných do budúca jednorazovo. Má za to, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, pričom zastáva názor o danosti aktívnej vecnej legitímácie na jeho strane.

6. Žalovaný nevyužil svoje právo písomne sa vyjadriť k podanému odvolaniu.

7. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, po zistení, že odvolanie podala v zákonnej lehote strana v spore, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané podľa § 359 CSP, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 127 ods. 1 CSP aj náležitosti podľa § 363 CSP s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania.

8. Odvolací súd preskúmal vec v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1, 2 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP (a contrario), keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať, alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

9. Odvolací súd za aplikácie ust. § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok, existenciu ktorej vady nezistil, a odvolateľ ju tiež ani netvrdil.

10. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v celom rozsahu nevyhovel žalobe, prostredníctvom ktorej sa žalobca domáhal peňažného plnenia na pohľadávku zo spotrebiteľského úveru, ktorú proti žalovanému ako tvrdil žalobca nadobudol od postupcu Z.. Dôvodom zamietnutia žaloby bolo neunesenie dôkazného bremena žalobcom o danosti vecnej aktívnej legitímácie na jeho strane pre absenciu kvalifikovanej výzvy na plnenie zaslanej žalovanému pred zosplatením úveru, ako zákonnej podmienky pre záver o platnom zosplatení úveru pred postúpením pohľadávky (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565 Občianskeho zákonníka - ďalej len „OZ“), s následným posúdením neplatnosti aj samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky (§ 39 OZ). Súčasne napriek plnému úspechu žalovaného mu právo na náhradu trov konania voči žalobcovi nepriznal, keďže mu trovy v konaní nevznikli (§ 255 ods. 1 CSP).

11. Žalobca odvolaním namietal vecnú nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o nedostatku jeho vecnej aktívnej legitímácie, tvrdiac naplnenie zákonných predpokladov pre platné zosplatenie úveru s následným platným postúpením pohľadávky na žalobcu, poukazujúc tiež na nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý v odvolaní bližšie precizoval. Vychádzajúc z obsahu odvolania uplatňoval dôvody na odvolanie uvedené v ust. § 365 ods.1 písm. b), f) a h) CSP (porušenie práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové a právne závery na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie).

12. Primárne sa odvolací súd zaoberal tvrdeným naplnením odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP (nesprávne skutkové a právne závery, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie).

13. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo

vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

14. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

15. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie z dostatočne zisteného skutkového stavu, limitovaného dôkazmi produkovanými stranami, vyvodil správne skutkové a právne závery o neunesení dôkazného bremena žalobcom o ním tvrdenej skutočnosti, že je nositeľom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje danosť svojho nároku pre nenaplnenie zákonných predpokladov odôvodňujúcich záver o platnom zosplatnení úveru a následnom platnom postúpení pohľadávky postupcu voči žalovanému na žalobcu (§ 53 ods. 9 v spojení s § 565, § 39 OZ), čo nemohlo indikovať k inému, ako v neprospech žalobcu vyznievajúcejmu rozhodnutiu. Rovnako správne je jeho rozhodnutie v časti trov konania, keď napriek plnému úspechu žalovaného, tomuto právo na náhradu trov konania nepriznal, keďže v konaní mu trovy nevznikli (§ 255 ods. 1 CSP). Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež dostatočne odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené, svojvoľné, či arbitrárne. Odvolací súd sa stožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku v plnom rozsahu a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP), pričom v podrobnostiach na tieto poukazuje, aby nadbytočne neopakoval pre strany známe fakty posudzovanej veci spolu so správnou citáciou jednotlivých ustanovení právnych predpisov, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní s následkom potvrdzujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu.

16. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie a vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti:

17. Na to, aby sa stal niekto účastníkom konania netreba, aby bol účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, o ktorý v konaní ide; stačí, ak podá žalobu, v ktorom prípade sa dostáva do procesného postavenia žalobcu, alebo ak je žaloba vedená proti nemu, dostáva sa do procesného postavenia žalovaného subjektu. Avšak, či bude žalobca v spore úspešný závisí od toho, či je účastníkom hmotnoprávneho vzťahu, z ktorého vyvodzuje žalobou uplatnený nárok. Pre označenie stavu vyplývajúceho z hmotného práva, kedy je jeden účastník subjektom práva a účastník na opačnej procesnej strane subjektom povinnosti, ktoré sú predmetom konania, sa v občianskom procesnom práve používa pojem vecná legitímácia. Z hľadiska posúdenia vecnej legitímácie nie je rozhodujúce, či a na základe čoho, sa určitá fyzická alebo právnická osoba len subjektívne cíti byť účastníkom určitého hmotnoprávneho vzťahu, ale vždy iba to, či účastníkom objektívne je, alebo nie je. Aktívnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu žalobcu ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať.

18. V konkrétnosti posudzovanej veci žalobca odvodzoval svoju aktívnu vecnú legitímáciu od ním tvrdeného platného postúpenia pohľadávky, ktorej zaplatenie nárokuje žalobou, ktorej predchádzalo ako tvrdil platné zosplatnenie úveru pôvodným veriteľom.

19. Popri všeobecnej právnej úprave postúpenia obsiahnutej v Občianskom zákonníku sú pre určité druhy pohľadávok osobitnými právnymi predpismi ustanovené špecifické kritériá a obmedzenia

vo vzťahu k možnosti a podmienkam ich zmluvného postúpenia tretej osobe. Individuálny režim týchto pohľadávok je odôvodnený osobitným záujmom na modifikácii, resp. odklone od všeobecnej právnej úpravy, ktorý je spravidla determinovaný špecifickým (privilegovaným) postavením niektorého z účastníkov veriteľsko-dlžníckeho záväzkového vzťahu.

20. V danej veci je týmto lex specialis § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách upravujúci osobitnú kategóriu bankových peňažných pohľadávok a ich postúpenia inej osobe, aj inej osobe ako banke, ako je tomu v danej veci, vzhľadom na potrebu špecifickej ochrany informácií, ktoré podliehajú osobitnému režimu bankového tajomstva, v ktorom má špecifické privilegované postavenie klient banky bez ohľadu na to, či je súčasne spotrebiteľom alebo nie (možnosť postúpenia spotrebiteľských úverových pohľadávok osobitne upravuje § 17 zákona č. 129/2010 Z.z.).

21. Podľa § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok.

22. Vychádzajúc z ust. § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. môže byť banková pohľadávka teda postúpená ak je splatná, a to až po predchádzajúcej písomnej výzve a kumulatívne, ak je splnené omeškanie klienta so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní.

23. Uvedené skutočnosti sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/119/2013, tiež rozsudok NS SR sp.zn.1Cdo 147/2017, tiež 7Cdo 26/2017). Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom (mimo banky) už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru NBS ako centrálnej banky.

24. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525, alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39). Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť.

25. Z uvedeného dôvodu v týchto prípadoch nemožno vôbec hovoriť o platnej cesii, postupca zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na postupníka neprechádza pre neplatnosť zmluvy.

26. V okolnostiach danej veci, keďže konečná splatnosť úveru vychádzajúc z obsahu zmluvy bola dohodnutá až na 24.07.2020, v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka bolo obligatórnou a zároveň kumulatívnou podmienkou (platného) vyhlásenia mimoriadnej splatnosti plnenia zo spotrebiteľskej zmluvy (predčasného zosplatnenia) o.i. povinnosť veriteľa (v danom prípade právneho predchodcu žalobcu) upozorniť dlžníka (žalovaného) na uplatnenie tohto práva (z ustanovenia § 17 ods. 1 zák. č. 129/2010 Z.z. vyplýva, že veriteľ môže postúpiť pohľadávku voči spotrebiteľovi len ak sú kumulatívne splnené zákonom ustanovené podmienky, pričom jednou z nich je, že sa postupuje pohľadávka po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru alebo pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru).

27. Predmetom nesúhlasu odvolateľa s argumentáciou súdu prvej inštancie o neplatnom predčasnom zosplatnení úveru je charakter písomnej výzvy (upozornenia), ktorú § 53 ods. 9 OZ vyžaduje ako podmienku pre platné predčasné zosplatnenie úveru. Vyššie uvedenou otázkou sa už odvolací súd opakovane zaoberal (tiež vo vzťahu k identickému žalobcovi) s tým, že z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva na plnenie úhrady omeškaných splátok,

ale jej súčasťou musí byť nevyhnutne zároveň upozornenie dlžníka na možnosť uplatnenia práva podľa § 565 OZ, teda na možnosť predčasného zosplatnenia, ktorá sa musí dostať do dispozičnej sféry dlžníka pochopiteľne predtým, ako k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dôjde, inak by bol negovaný samotný zmysel a účel tejto výzvy na plnenie, od ktorého nemá žiaden racionálny dôvod sa odkloniť ani v posudzovanej veci a samozrejme zaslanej nevyhnutne predtým, ako dôjde tiež k samotnému postúpeniu pohľadávky. Následkom neplatného zosplatnenia je nemožnosť platného postúpenia pohľadávky podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách.

28. Takýto výklad zodpovedá ustálenej judikatúre najvyššej súdnej autority v Slovenskej republike Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí sp. zn. 1 Cdo 147/2017 publikovanom v Zbierke rozhodnutí Najvyššieho súdu pod č. 8/2018 vyslovil právnu vetu, podľa ktorej ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež ochranu práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon.

29. Práve účelu ochrany práv dlžníka slúži upozornenie na možnosť predčasného zosplatnenia ako sankcie pre nedodržiavanie platobnej disciplíny, ktorú svojim následným správaním tento môže odvrátiť. Len takéto upozornenie mu reálne umožní ochrániť jeho práva a zvrátiť zámer dodávateľa predčasne úver zosplatiť. Význam a dôležitosť tejto výzvy pre ochranu práv dlžníka vyplýva i zo zákonom vyžadovanej podmienky písomnosti tejto výzvy (a s tým spojenej osobitnej formy doručovania, vytvorenia možnosti klientovi oboznámiť sa s výzvou v zmysle § 45 Občianskeho zákonníka). Práve dôležitosť, ktorú zákonodarca tejto výzve (upozorneniu) prikladá, umožňuje taký výklad citovaného ustanovenia, aký prijal súd prvej inštancie, keďže až jej existencia a naplnenie jej zmyslu svojim obsahom môže privodiť (samozrejme za splnenia ďalších zákonných predpokladov) opodstatnené záver o platnom predčasnom zosplatení dlhu.

30. V okolnostiach danej veci odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že žalobcom predložené dôkazy, ktorými chcel preukázať pred súdom prvej inštancie splnenie podmienok podľa § 53 ods. 9 v spojitosti s § 525 OZ a to listiny zo dňa 19.12.2016 a 01.03.2018 vzhľadom na ich obsah a dátum ich vyhotovenia tieto požiadavky nespĺňajú (preto ani z pohľadu odvolacej argumentácie o.i. aj z tohto dôvodu nie je významné, či ich existenciu, alebo doručenie žalovaný nerozporoval), pretože listina zo dňa 19.12.2016 obsahuje síce oznámenie o výške zameškanej pohľadávky, avšak neobsahuje upozornenie žalovanému na možnosť využitia práva predčasného zosplatnenia úveru, a listina zo dňa 01.03.2018 obsahuje už samotné oznámenie o reálnom využití práva zosplatnenia úveru ku dňu 28.02.2018 (odvolací súd poznamenáva, že takto ju tiež charakterizoval v žalobe samotný žalobca), a preto ani neslúžia k ochrane práv dlžníka predpokladanej dotknutou právnou úpravou.

31. Absencia riadnej (kvalifikovanej) výzvy s upozornením na predčasné zosplatnenie dlhu, ktorá by sa dostala do sféry dlžníka, spôsobuje neplatnosť predčasného zosplatnenia a následnú neplatnosť aj zmluvy o postúpení pohľadávky pre nesplnenie zákonných podmienok takýto postup umožňujúcich. Žalobca sa tak platne nestal veriteľom postúpenej pohľadávky, a preto mu ani nesvedčí aktívna vecná legitímácia. Nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu malo dôvodne za následok zamietnutie žaloby.

32. K obsiahlej argumentácii žalobcu na tému dôkazného bremena a (ne)sporných skutkových tvrdení odvolací súd uvádza, že civilné sporové konanie je ovládané prejednacou zásadou, v súlade s ktorou je úspech procesnej strany definovaný jej povinnosťou tvrdenia a na ňu nadväzujúcou dôkaznou povinnosťou a im zodpovedajúcim korelátom v podobe bremena tvrdenia a dôkazného bremena. Z prejednacej zásady potom následne vyplýva základné procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha. Strana domáhajúca sa týchto právnych následkov ponese aj nepriaznivé dôsledky stavu non liquet (neobjasneného určitého skutkového stavu, resp. určitej relevantnej skutočnosti), teda procesných následkov toho, ako keby bolo zistené, že k naplneniu skutkových predpokladov hypotézy právnej normy, ktorej účinkov sa domáhala, nedošlo (viď Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 24/2019 z 9. júna 2020 uverejnený v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 20/2020, zdroj: ustavnysud.sk).

33. V okolnostiach posudzovanej veci z pohľadu rozloženia dôkazného bremena je zrejmé, že skutkovým predpokladom, z ktorého odvolateľ mohol odvodzovať účinky pre neho priaznivej právnej normy spôsobujúcej existenciu práva predchodcu žalobcu na predčasné zosplatnenie úveru ako jedného zo zákonných predpokladov platného postúpenia pohľadávky na žalobcu a tým aj jeho aktívnej vecnej legitímácie (§ 53 ods. 9 v spojitosti s § 525 OZ OZ) bola o.i. tiež existencia kvalifikovanej výzvy s upozornením na možnosť zosplatnenia, ktorá sa dostala do sféry dlžníka (žalovaného) pred reálnym využitím práva na predčasné zosplatnenie dlhu, ktorá v kumulácii s ostatnými zákonnými predpokladmi by mohla byť spôsobilá k právnomu záveru súdu prvej inštancie o platnosti predčasného zosplatnenia. Z hľadiska základného rozloženia bremena tvrdenia a dôkazného bremena, tieto skutočnosti bol v konaní povinný jednoznačne v rámci limitov daných zákonnou koncentráciou konania (do doby vyhlásenia dokazovania súdom prvej inštancie za skončené) preukázať žalobca. Možno sa však plne identifikovať so súdom prvej inštancie v tom, že žalobca v okolnostiach posudzovanej veci nepreukázal skutočnosť o existencii výzvy takého obsahu a charakteru (kvalifikovanej), ktorá by bola spôsobilá privodiť právny záver o platnosti predčasného zosplatnenia, teda splnenie podmienok podmieňujúcich aplikáciu pre neho priaznivej právnej normy, ktorej účinkom za splnenia ďalších predpokladov mohol byť záver o platnom zosplatnení, ako jednej z podmienok pre záver o platnom postúpení pohľadávky a danosti vecnej aktívnej legitímácie žalobcu vo vzťahu k uplatňovanému nároku. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej existenciou tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo/205/2009). Súd vecnú legitímáciu skúma vždy aj bez návrhu a aj v prípade, že ju žiadna zo strán nenamieta, kde zistenie nedostatku vecnej legitímácie má za následok zamietnutie žaloby. Dôvodom, pre ktorý je možné skúmať platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky napriek inak dostatočnému oznámeniu o postúpení pohľadávky zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikovaného pod č. R 119/2003, na ktoré poukazuje správne tiež súd prvej inštancie, je práve spotrebiteľská povaha sporu. Otázka platnosti predčasného zosplatnenia dlhu, ktorý je v okolnostiach danej veci podmienkou platného postúpenia, je otázkou právneho posúdenia súdom, nevyhnutnosť skúmania ktorého si vyžaduje skúmanie platnosti postúpenia a s ním spojenej otázky vecnej aktívnej legitímácie žalobcu, ktoré nie je teda podmienené akoukoľvek aktivitou, či názorom na danú problematiku vysloveným žalovaným. Preto tiež fakt, že žalovaný bol nečinný vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu o zosplatnení dlhu, či doručení listín žalovanému, od ktorých svoj nárok odvodzoval (zo dňa 19.12.2016 a 01.03.2018), ktoré však svojim obsahom a charakterom neboli spôsobilé k záveru o kvalifikovanej výzve pred zosplatnením dlhu, nediskvalifikovali súd zo skúmania či zosplatnenie je možné posúdiť ako platné, a prostredníctvom ktorého si tak plnil len svoju povinnosť.

34. Pokiaľ odvolateľ až v priebehu odvolacieho konania v rámci podaného odvolania doložil tiež listinu datovanú dňom 27.01.2018, ktorá podľa jeho názoru spolu s ostatnými listinami mala plniť tiež funkciu upozornenia na využitie práva predčasného zosplatnenia úveru (ktorú v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nielen nepredkladal, ale sa na túto ani neodvolával v súvislosti so splnením zákonných podmienok pre platné predčasné zosplatnenie), ide jednoznačne o tzv. novotu v odvolacom konaní, nespôsobilú v jej svetle preskúmať vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, ktorá diskvalifikácia tejto novoty z odvolacieho prieskumu je daná tým, že žalobca nielen nepreukázal, ale ani netvrdil naplnenie zákonných predpokladov daných ust. § 366 CSP pre jej pripustenie.

35. V konečnom dôsledku k odlišnému, v prospech žalobcu vyznievajúcejmu rozhodnutiu, nie sú spôsobilé ani jeho námietky vzťahujúce sa k ním uplatňovanému odvolaciemu dôvodu uvedenému v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ CSP (porušenie práva na spravodlivý proces), naplnenie ktorého vzhliadal v nedôslednom postupe súdu prvej inštancie podľa § 181 ods. 2 CSP, či nesprávnom spôsobe hodnotenia dôkazov a dôkazného bremena.

36. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného odvolacieho dôvodu treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci v porušení zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní. Právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, či ňou požadovaného právneho posúdenia nároku, nie je takisto jeho súčasťou (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a ďalšie). Najvyšší súd ako najvyššia súdna autorita tiež dospel k záveru, že realizácia procesných

oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením - nesprávnym vyriešením niektorej právnej otázky súdom (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014, tiež judikát R 24/2017). Do práva na spravodlivý proces teda nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami, stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov (sp. zn. I. ÚS 50/04).

37. Odvolateľ namieta nedôsledne dodržaný postup súdom prvej inštancie predpísaný mu ust. § 181 ods. 2 CSP, keď tento v rámci neho konštatoval nespornosť skutkových tvrdení, čím nemohol vedieť, a teda ani adekvátne reagovať na názor súdu prvej inštancie o absencii kvalifikovanej výzvy, v dôsledku čoho bolo napadnuté rozhodnutie pre neho prekvapivým.

38. Preskúmaním rozhodujúcich skutočností ani táto námietka nie je spôsobilou k naplneniu odvolacieho dôvodu, ku ktorému sa vzťahuje (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP).

39. Cieľom ust. § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu medzi nimi sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho je cieľom zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné, alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Z judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) vyplýva, že súd až v samotnom rozhodnutí vo veci, a nie v rámci postupu podľa § 118 ods. 2 OSP (teraz § 181 ods. 2 CSP) vyjadří svoj definitívny právny názor týkajúci sa konkrétnej prejednávanej veci (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, uznesenie NS SR sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Na základe uvedeného možno konštatovať, že ani opomenutie dôsledného postupu podľa § 181 ods. 2 CSP zo strany súdu prvej inštancie nie je vzhľadom na ďalší priebeh konania v konkrétnostiach posudzovanej veci relevantná. Z obsahu spisu totiž vyplýva, že súd prvej inštancie po doručení žaloby, súčasťou ktorej boli listiny zo dňa 19.12.2016 a 01.03.2018, od ktorých odvodzoval svoje tvrdenia o zosplatnení dlhu, výzvou doručenu PZ žalobcu dňa 08.09.2021 (teda pred pojednávaním, na ktorom vo veci rozhodol a na ktorom sa PZ žalobcu aj zúčastnil) vyzval žalobcu na preukázanie dodržania postupu podľa § 53 ods. 9 v spojení s § 525 OZ pred zosplatnením, v konkrétnosti ho vyzval na predloženie listiny o upozornení žalovaného na zosplatnenie dlhu pred samotným využitím tohto práva a dôkaz o jej doručení žalovanému, v reakcii na čo, žiadnu ďalšiu listinu žalobca nepredložil a opätovne poukazoval len na listinu zo dňa 01.03.2018, ktorá však zjavne svojím obsahom tento účel nespĺňala (nešlo o upozornenie na možnosť využitia tohto práva, ale o oznámenie už reálneho využitia toto práva). Vyššie uvedenú výzvu adresovanú žalobcovi súdom tak udržateľne nebolo možné na jeho strane objektívne interpretovať inak, ako tak, že dovtedy ním predložené listiny podľa názoru súdu vyžadované predpoklady kvalifikovanej výzvy s upozornením nespĺňajú a pokiaľ za tejto situácie procesne adekvátne nereagoval, legitímne ani nemohol predpokladať iné, ako v jeho neprospech vydané rozhodnutie. Jeho tvrdenia o nemožnosti jeho predvídania sú tak jednoznačne účelové. V nadväznosti na vyššie uvedené preto tiež nedôvodne namieta, že v rámci postupu podľa § 181 ods. 2 CSP absenciu tejto výzvy nepomenoval súd prvej inštancie výslovne ako spornú skutočnosť. Zo samotnej skutočnosti, že súd určitú okolnosť neuvedie výslovne ako spornú nevyplýva, že by táto okolnosť bola považovaná za nespornú. Nie je zjavným cieľom uvedeného ustanovenia zmeniť rozloženie bremena tvrdenia či dokazovania medzi účastníkmi konania. Ani skutočnosť, že by súd neupozornil žalobcu na to, aby preukázal určitý predpoklad, na ktorý sa má viazať určitý právny následok, nemôže znamenať, že by mu odoprel možnosť splniť dôkaznú povinnosť a následne uniesť dôkazné bremeno. V okolnostiach posudzovanej veci navyše súd prvej inštancie preukázateľne v rámci spomínanej výzvy jednoznačne a priamo žalobcu upozornil na potrebu preukázania požadovanej skutočnosti vo vzťahu k možnému následku. Nevyužitie vyžadovaného postupu žalobcom tak nemôže ísť na ťarchu postupu súdu, ale výlučne žalobcu.

40. K námietkam žalobcu o naplnení vyššie uvedeného odvolacieho dôvodu pokiaľ ide o spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, či ním požadovaného právneho posúdenia nároku, odvolací súd opakovane uvádza, že tieto nie sú súčasťou práva na spravodlivý proces.

41. Pokiaľ žalobca poukazoval v súvislosti s niektorými produkovanými odvolacími námietkami na rozhodnutia iných krajských súdov, k tomuto poukazu odvolací súd uvádza, že tieto nemali pôvod v identických špecifikách, aké boli prítomné v posudzovanej veci.

42. Sumárne teda možno konštatovať, že nepriaznivý výsledok sporu na ťarchu žalobcu teda nie je dôsledkom väd procesu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia, či väd samotného rozhodnutia, ale toho, že žalobca zjavne osudu svojho nároku nevenoval potrebnú pozornosť, neprispôbil svoju procesnú aktivitu dôkaznej situácii a to napriek tomu, že zjavne bol súdom prvej inštancie upozornený prostredníctvom výzvy, ktorú prevzal právny zástupca žalobcu dňa 08.09.2021 na predloženie dôkazu o zaslaní upozornenia žalovanému ako dlžníkovi na možné využitie práva predčasného zosplatnenia dlhu, ktorej existenciou je podmienená opodstatnenosť právneho záveru o platnom predčasnom zosplatnení dlhu (v reakcii len odkazoval na listiny, ktoré už súčasťou spisového materiálu v tom čase boli a zjavne svojim obsahom nezodpovedali zákonným požiadavkám). Odvolací súd dáva do pozornosti odvolateľa v súvislosti s jeho nedostatočnou procesnou aktivitou zásadu, ktorá platila už v rímskom práve, podľa ktorej „vigilantibus iura scripta sunt“ t. j. „práva patria len bdelym“ (pozorným, ostražitým, opatrným, starostlivým), teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou, pretože je predovšetkým vecou nositeľov práv, aby svoje práva bránili a starali sa o ne, inak ich podcenením či zanedbaním môžu tieto strácať, čo platí aj o využívaní zákonných procesných oprávnení.

43. Súd prvej inštancie teda správne posúdil všetky relevantné otázky a vydal vecne správne a vo výsledku aj spravodlivé rozhodnutie vo veci založené na správnych skutkových a právnych záveroch, s ktorými sa odvolací súd plne identifikuje.

44. Odvolacie námietky žalobcu tak neboli spôsobilé privodiť v prospech neho priaznivejšie rozhodnutie vo veci.

45. Z vyššie uvedených dôvodov teda, keďže dospel odvolací súd k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne, za súčasného záveru o správnosti rozhodnutia aj v časti o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP toto v celom rozsahu potvrdil.

46. Odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania podľa ust. § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému ako síce v odvolacom konaní plne úspešnému, náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi nepriznal, keďže mu z obsahu spisu vznik trov v odvolacom konaní nevyplýva.

47. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).